

paa, hvad Ens Forgængere havde udtalt. Lader os altsaa see paa Loven. Hvis det skulde lykkes Indenrigsministeren at faae Thinget til at billige hans Mening, at vi ogsaa skulle forkaste det Endringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Krieger), vil Lovens sidste Paragraph komme til at lyde saaledes: „Anlægget af de i § 1 under Littr. a. og b. nævnte Baner skal være fuldendt senest den 1ste Juli 1871. Anlægget af de øvrige Baner skal være fuldendt senest den 1ste Juli 1874.“ Det er saa alt det, der her bliver staaende tilbage for en fremtidig Regjering; det er Alt, hvad der er bestemt. Disse Ord ere virkelig tilstrækkelig klare, og det kan slet ikke nytte, at man saa vil troste sig med en eller anden Theori, der er opstillet om den mysterieuse Indflydelse, som Finantsloven skulde have. Jeg skal kun i Forbigaaende bemærke, at jeg ikke lægger stor Vægt derpaa, og jeg kan ikke indsee, hvorledes det skulde være en Trøst; jeg har ingen Grund til at betvivle, at man ligesaagodt paa Finantsloven vil votere Udgifterne, som man vil votere dem ved dette Lovforslag. I ethvert Tilfælde vil man see, at der ikke er det Alleringeste i disse Uttringer, der kan give nogen Trøst, thi saaledes som Paragraphen er affattet, er Lovens Mening klar, og der var ogsaa ganske rigtig i den høitærede Finantsministers Foredrag et Punkt, hvor han aabenbart følte sig noget ilde tilmode ved at skulle gaae nærmere ind paa en Forklaring. Hans Theori var jo fuldkommen i sin Orden under Forudsætning af, at denne Paragraph blev udstemt; hvis Finantsministeren derfor vilde tilraade Thinget at udstemme § 4, saa troer jeg, at vi skulde følge ham, og saa troer jeg ogsaa, at hans Theori vilde staae fuldkommen rigtig og uroftet, thi saa stod der ikke i Loven Noget om Tidsgrænshen, og det vilde da ved enhver ny Finantslov være at tage under Overveelse, hvorledes aldeles uafhængig af nogen Tidsgrænse man vilde fremme Arbeidet. Men bliver Forslaget til Lov, som det nu lyder, har den høitærede Indenrigsminister ubetinget Ret, og i den

Henseende skal jeg altsaa ganske slutte mig til ham; det er da fuldstændig indrømmet Regjeringen at kunne foretage Baneanlægene, idetmindste for den første Banes Bedkommende, paa en saadan Måde, at den skal være færdig til den anførte Dato, den 1ste Juli 1871, og under de Omstændigheder er Spillerummet overmaade ringe. See vi altsaa bort fra den Garanti, som maa søges i Personlighederne, og see vi, hvad vi ikke blot maae, men hvad vi — det troer jeg, at man maa indrømme — have en Pligt til, paa Sagen i og for sig, saa kan det, dersom man iøvrigt er af den Mening, at dette lille ubetydelige Bidrag af henved 1 Million Rb. af de 35 Millioner, der sættes paa dette Net, virkelig skal indkomme, ikke nytte at blive staaende ved Paragraphen, som den nu er affattet. Er dette vor Mening, saa maae vi nødvendigvis vedtage Endringsforslaget, og det gaaer ikke an at troste os ved nogen som helst anden Garanti. En anden Sag er det, hvis dette ikke er vor Mening.

Formanden: Det ærede 2det Medlem for 1ste Valgkreds har Ordet.

Krieger: Jeg frasalder Ordet.

Madvig: Jeg skal lige saa Ord. Den høitærede Indenrigsminister har sagt, at dersom vi vedtage et Endringsforslag, hvorved vi fik nogenlunde Sikkerhed for, at det var Alvor med Tilbagebetalingen af den halve Deel af Expropriationsomkostningerne — naar vi vedtage et saadant Endringsforslag med Hensyn til alle Jernbaner, saa blive de alle usikre, og naar vi vedtage det med Hensyn til to Jernbaner, saa blive de to usikre. Altsaa gjør enhver Vedtagelse, der gaaer ud paa at sikre os Tilbagebetalingen, Loven usikker. Om dette ligger i Pilebundtes Natur eller hvori ellers, veed jeg ikke.

Finantsministeren: Det ærede kongevalgte Medlem, der sidst havde Ordet (Andrø)